

meenvellet kræver det" maa dog fornødtigvis alene sigte til saadanne Tilfælde, i hvilke Expropriationen ikke gaaer ud paa indirecte at fremme et Statsformaal igjennem en Finantsoperation, men paa den umiddelbare Anvendelse af den exproprierede Grund selv til et eller andet Anlæg, som det Offentliges Tarn gjør nødvendigt, f. Ex. til Veie, Gader, Canalser, Fortificationer og deslige, som allerede Placaten af 31 Juli 1801 omhandler." — Det er en Fordring af Almeenvellet, der maa komme i Betragtning, men den er ikke tilstede, naar man ved Expropriationen vil søge at komme i Besiddelse af Penge til de andre Formaal, som den høitærede Minister har omtalt i det andet Thing; det har med Hensyn til Sagens Behandling i Grunden Intet at betyde, om de derved indvundne Beløb skulde anvendes til Anlæg af Fæstningsværker ved Kjøbenhavn, ved Ringsted, ved Fredericia eller endog til Søbefæstningen. Man seer altsaa tydeligt, at Hovedstadens Udvidelse i sanitair Henseende, og hvad det forøvrigt nu hedder, ikke er det eneste og ikke engang det stærkeste bestemmende Motiv for Loven, men det væsentlige er at komme i Besiddelse af Midler for at kunne anvende dem efter Bequemmelighed og frit Valg, hvor man vil, naturligtvis til Fortificationer enten her ved Kjøbenhavn eller ved Fredericia eller hvorsomhelst. I Betænkningen fra den Commission, der har været nedsat, og hvoraf den ærede Rigsdagsmand for Dens Amt 1ste Valgkreds (Schovelin) har været Medlem, tales der om, at Forandringen i 1852 havde vaakt Haab og Forventninger hos Beboerne af disse Grunde, som vare uberettigede, og den støtter blandt Andet denne Paastand paa, at Krigsministeren i 1852 her i Thinget skulde have udtalt, at han fremdeles vil holde paa Demarcationslinien. Det hedder i Commissionens Betænkning, at den daværende Krigsminister samtids med at indrømme Byggefrihed for det fjernere Terrain erklærede fremtidigt at ville forbyde al Bebyggelse indenfor

den nye Demarcationslinie, men det er ganske rigtigt bemærket af Grundeierne i deres Anbragende, at denne Ytring af den daværende Krigsminister formeentlig ikke havde stor Betydning, thi det maa jo ansees for Enkeltmands Mening, og en kommende Krigsminister kunde maaskee have en anden Mening om Sagen. Dette vil jeg imidlertid lade staae hen; det kommer heller ikke Sagen ved, men saa meget er vist, at det synes, som om Grundeierne dengang have seet skarper end Krigsministeren, thi det forekommer mig aabenbart at fremgaae af den indrykkede Demarcationslinie og af den uindskrænkede Byggefrihed lige til den yderste Rand af Søerne, at Fæstningsværkerne, som de nu ere, i Virkeligheden maae ansees for opgivne.

Varfod: Den ærede Rigsdagsmand for Holbæk Amts 2den Valgkreds (Tscherning) opfordrede før til at forkaste nærværende Lov i Rejsfærdighedens Navn. I et tidligere Foredrag havde han sagt, at Eiendomsretten forkaster denne Lov — men det forekommer mig, at det netop er det, der skulde bevises, og jeg maa tilstaae, at jeg ikke, hverken ved hvad der er fremført af den ærede Rigsdagsmand eller af flere andre ærede Rigsdagsmænd, har kunnet lade mig overbevise om, at Eiendomsretten virkelig skulde forkaste nærværende Lov. Det forekommer mig, at den ærede Rigsdagsmand blander to Begreber med hinanden: Grund og Betingelse. Da Staten erhvervede sig denne Ret over de omhandlede Grundeieendomme, den Servitut, som nu paahviler dem, da var Grunden dertil vistnok den, at man vilde befæste Kjøbenhavn; det var Grunden, men det var ikke en Betingelse; thi der som man havde ladet være at befæste Kjøbenhavn, saa havde man dog upaatvivlelig ligesuldt haft denne Ret over disse Grunde, fordi man havde kjøbt og betalt den, og Servituten havde ligesuldt paahvilet Grundene.